

Sygn. akt IC 1372/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Hübscher

Protokolant : Agnieszka Lasko

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) Funduszu (...)w W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę 102.270,55 zł

I. zasądza od pozwanego M. Z. na rzecz strony powodowej (...) Funduszu (...) w W. kwotę 102.270,55 (sto dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt 55/100) zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 8731 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 1372/14**

UZASADNIENIE

Strona powodowa - (...) Fundusz (...) w W.- wniosła o zasądzenie od pozwanego M. Z. kwoty 102.270,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu podała, że pozwanego oraz (...) Bank S. A. łączyła umowa bankowa, na podstawie której Bank oddał do dyspozycji pozwanego środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonej mu kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez Bank pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy uległa ona rozwiązaniu, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty niespłaconego przez stronę pozwaną kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo – odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Strona powodowa wskazała, że dochodzone niniejszym pozwem roszczenie stało się wymagalne w dniu 15 października 2010 roku. Dalsze działania Banku zmierzające do wyegzekwowania od pozwanego wymagalnych należności okazały się bezskuteczne. W dniu 27 września 2013 roku Bank zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego

z wierzycielem pierwotnym. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel jest uprawniony do swobodnego dysponowania przysługującą mu wierzytelnością, a czynność taka obejmuje również wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zapłatę zaległych odsetek. Strona powodowa nabyła od pierwotnego wierzyciela określoną na wstępie wierzytelność i jest uprawniona do jej dochodzenia na drodze sądowej. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się niespłacona kwota należności głównej (kapitału) w wysokości 75.654,25 zł

i skapitalizowane odsetki karne za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 26.616,30 zł naliczone do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od zadłużenia przeterminowanego wg ustalonej w umowie stopy procentowej, przy czym odsetki umowne i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, o których mowa w art. 359§2¹ k.c., które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 16% w skali roku. Strona powodowa na podstawie art. 482§1 k.c. wykorzystwała przysługujące jej uprawnienie do skapitalizowania odsetek należnych do chwili wytoczenia powództwa i żądania od nich odsetek za opóźnienie. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 12 czerwca 2014 roku podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym. Strona powodowa wezwała pozwanego do spłaty całości zadłużenia, jednakże zobowiązanie nie zostało spełnione.

Pozwany M. Z. na rozprawie w dniu 19 stycznia 2015 roku uznał powództwo w całości.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 8 października 2008 roku (...) Bank S. A. w W. i pozwany M. Z. zawarli umowę kredytu. Na podstawie powyższej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu bezgotówkowego w łącznej kwocie 70.840,48 zł z przeznaczeniem na zakup samochodu osobowego.

(dowód: umowa kredytu z 08.10.2008 r., k. 31 – 35; harmonogram spłat kredytu, k. 35v. – 36v.)

W dniu 29 sierpnia 2012 roku (...) Bank S. A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, w którym wysokość zobowiązania pozwanego wymagalnego na dzień wystawienia tego tytułu wynosiła 84.482,85 zł. Kwota ta obejmowała należność główną wynoszącą 75.992,15 zł, odsetki umowne naliczone od kapitału za okres od 16 września 2010 roku do 29 sierpnia 2012 roku wynoszące 39,07 zł i odsetki umowne karne wynoszące 8.451,63 zł.

(dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z 29.08.2012 r., k. 30)

W dniu 27 września 2013 roku (...) Bank S. A. w W. i (...) Fundusz (...) w W. zawarli umowę przelewu wierzytelności. Na podstawie tej umowy (...) Bank S. A. w W. dokonał przelewu na stronę powodową wierzytelności przysługującej jej w stosunku do pozwanego.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z 27.09.2013, k. 23 – 25v.)

Pismem z dnia 8 października 2013 roku strona powodowa zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności. Na dzień 18 października 2013 roku zadłużenie pozwanego wynosiło 96.006,54 zł.

(dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności z 08.10.2013 r., k. 37 – 37v.)

Zadłużenie pozwanego wobec strony powodowej na dzień 12 czerwca 2014 roku wynosiło 102.270,55 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 12.06.2014 r., k. 16)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W rozstrzyganej sprawie nastąpiło to na skutek przelewu wierzytelności – umowy z dnia 27 września 2013 roku, z mocy której wierzyciel (...) Bank S. A. w W., przeniósł na nabywcę –

(...)Fundusz (...)w W.wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika – pozwanego M. Z.. W następstwie dokonanego przelewu strona powodowa stała się nabywcą wierzytelności i uzyskała legitymację czynną do występowania z żądaniem zapłaty długu obciążającego pozwanego.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376 – jednolity tekst z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Jak z powyższego wynika kredyt jest przedmiotem świadczenia kredytodawcy w łączącym go z kredytobiorcą stosunku zobowiązaniowym. Przedmiotem tego świadczenia jest kredyt w znaczeniu ekonomicznym rozumiany, jako określony potencjał finansowy banku udostępniony innej osobie, zgodnie z umówionymi zasadami. Do najważniejszych cech kredytu bankowego należą więc celowość, gdyż kredyt udzielany jest na dokładnie określony cel, odpłatność, ponieważ kredytobiorca jest zobowiązany do zapłacenia odsetek, prowizji od udzielonej kwoty kredytu, oraz fakt, iż kredytodawcą może być jedynie bank lub inny podmiot uprawniony do tego na podstawie odrębnych ustaw. Kredyt można zdefiniować więc jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego treścią jest dostarczenie przez bank określonej kwoty środków pieniężnych dla kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem banku w postaci odsetek i prowizji. Głównym świadczeniem kredytobiorcy w ramach umowy kredytowej jest zwrot kredytu, czyli pobranych z banku środków pieniężnych. Obok jednak korzystania z kredytu i obowiązku zwrotu składającej się na niego kwoty, przepis art. 69 ust. 1 Prawa bankowego nakłada na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek kapitałowych. Odsetki te są świadczeniem ubocznym względem spełnienia obowiązku zwrotu udzielonego kredytu. Zastrzeżenie obowiązku zapłaty odsetek jest więc elementem przedmiotowo koniecznym dla skutecznego zawarcia umowy kredytu. Oznacza to, że wynagrodzenie tego rodzaju bank kredytujący musi pobrać zawsze dla zachowania ważności danej umowy jako umowy kredytu. Nie można więc ubiegać się o udzielenie kredytu, który pozbawiony byłby odsetek.

Roszczenie kredytodawcy (Banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Takie wykorzystanie oznacza wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy. Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne świadczą o tym, że doszło do wykorzystania sumy udzielonego kredytu przez pozwanego kredytobiorcę. Wynika to przede wszystkim z tego, że pozwany uznał powództwo w całości.

Podkreślić należy, iż uznanie powództwa to czynność procesowa rezygnacji pozwanego z obrony, czyli akt jego dyspozycyjności, w którym nie tylko uznaje samo żądanie strony powodowej, ale i to, że uzasadniają go przytoczone przez stronę powodową okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 r. sygn. akt II CSK 70/11, LEX nr 1095816). Jest to stanowcze, bezwarunkowe oświadczenie woli i wiedzy pozwanego. Jednocześnie zgodnie z art. 213§2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, przez co rozumie się sprzeczność z przepisami bezwzględnie obowiązującymi, albo zmierza do obejścia prawa lub jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Jeżeli żadna z tych okoliczności nie zachodzi sąd jest obowiązany wydać wyrok zgodny z uznaniem powództwa, bez względu na to, czy uznanie znajduje uzasadnienie w okolicznościach sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 r. sygn. akt IV CSK 436/09).

Z wymienionych względów roszczenie zostało w całości uwzględnione.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 k.p.c., kosztami procesu należało obciążyć pozwanego. Pozwany został zobowiązany do zwrotu kosztów przeciwnikowi w kwocie 8.731 zł, na którą składa się opłata stosunkowa od pozwu w kwocie 5.114 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa

w kwocie 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 3600 zł ustalone w oparciu o przepis §6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 – jednolity tekst).